

Het beeld van de kunstenaar die eerst moet vernietigen om dan pas te kunnen creëren krijgt bij Ton van Kints wel heel letterlijk gestalte. Zijn werk wordt getekend door de sporen van een werkwijze die je zowel destructief als constructief kan noemen.

Van Kints verzaagt houten panelen in eenvoudige, losse delen om deze stukken vervolgens weer tot één geheel samen te voegen. Soms zaagt hij in rechte lijnen, vaak zijn het ook sierlijke krullen. De delen worden aan elkaar geniet en de zaagsneden dichtgekit.

De panelen ogen gehavend en hersteld tegelijk. Wat resteert is een tekening van sporen in hout; lijnen en littekens die een schichtig patroon vormen.

Vaak zijn de panelen monochroom, maar soms trekt Van Kints met de freesmachine een raster van lijnen over het beeld. Door het patroon van deze 'tekening', door de verschillen in kleur en door het reliëf van de zaagsneden ontstaan dan een dynamisch beeld. De complexiteit van het beeld wordt echter altijd weer getemperd door de leesbaarheid van de handeling.

De eenvoud van de werkwijze en de helderheid van het concept vergroten de verrassing over de resultaten. Opvallend hierin is niet alleen de onvermoede rijkdom aan mogelijkheden en variaties, maar vooral ook de verstilde esthetiek van het werk. De op het eerste gezicht simpele en krakkemikkige constructies blijken bij aandachtiger beschouwing geconcentreerd, levendig en soms bijna frivol in het spel van lijnen, kleur, materiaal en ruimte.

Leo Delfgaauw
Stadsconservator, Haags Gemeente Museum
oktober 1997